

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 16 nr. 11

november 2004

DEN FORUDSEENDE

Da den gamle græske gud Kronos i tidernes morgen tvang sin fader Uranus fra magten, blev det spået, at også han en dag skulle miste magten til sin søn. Det var ikke et perspektiv, der huede ham, så han slugte sine børn, ét efter ét, så snart de blev født. Tiden – på græsk kronos – æder som bekendt sine egne børn. Men hans kone Rhea blev snart træt af denne grusomme fremfærd, så da Zeus blev født, fik Kronos i stedet en indpakket sten at hælde i halsen. Og få år senere gik spådommen så i opfyldelse.

Men med Kronos' fald endte også gudernes fredelige pagt med menneskene. Zeus etablerede et sandt diktatur på Olympens top, og menneskene blev sagesløse brikker i et irrationelt spil om magt, jalousi, had og kærlighed de nye guder imellem. Det gjorde den forudseende Prometheus vred. For langt tilbage havde han, med de gamle guders velsignelse, skabt menneskene med både indlevelse og indsigt, altså kunst og videnskab. Derfor gjorde han oprør mod Zeus og gav menneskene, det eneste de endnu manglede: Ilden.

Zeus gik totalt amok. Prometheus blev lænket til klipperne i Kaukasus, og en ørn blev sat til at hakke ham i leveren til evig tid. Men Prometheus var ikke sådan at knække. Lænket og forpint lod han verden forstå, at han kendte Zeus' svaghed og vidste, hvad der snart ville bringe ham til fald. Da Zeus hørte det, sendte han budbringeren Hermes ud til den lænkede Prometheus for at true ham til at fortælle hemmeligheden. Men hvordan truer man en mand, der allerede er dømt til at pine og plages til evig tid? Prometheus afviste hånligt Hermes. Så mistede Zeus den sidste rest af selvkontrol og styrtede både bjerge og Prometheus i afgrunden. Sådan slutter Aischylos sit berømte skuespil »Prometheus i Lænker«. Fortsættelsen må vi selv tænke os til, for de to sidste afsnit i den klassiske trilogi er desværre gået tabt.

Prometheus har siden Aischylos stået som navnet på retfærdigt oprør imod tyrannisk magt. Derfor har vi ladet tidens tand fortære Agro-Nyt. Nyhedsbrevet har længe nået ud til videre kredse end den gruppe af standhaftige danske landmænd, der for snart sytten år siden havde brug for inspiration gennem indsigt i internationale politiske sammenhænge. Og Prometheus må være et passende navn for et nyhedsbrev, der har den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche som sit omdrejningspunkt. Han tør tale nutidens olympiske guder midt imod. Havde lederskabet i Det demokratiske Parti lyttet til ham var præsident Bush aldrig blevet genvalgt. Og så havde der ikke været anledning til at minde om, at Prometheus faktisk havde en bror ved navn Epimetheus, den bagkloge. Det var ham, der var gift med Pandora. Med George W. Bush i Det hvide Hus kommer vi desværre til at møde flere ulykker fra hendes berømte æske.

MARERIDTET FORTSÆTTER

For et stort flertal af denne planets indbyggere vil det for altid stå som en gåde, hvordan det dog kunne falde mere end **59 mio.** amerikanere ind at stemme på **George W. Bush** ved præsidentvalget i **USA** den **2. november**. Gåden bliver på ingen måde mindre af, at hovedparten af disse nordamerikanske indbyggere overfor meningsmålingsinstitutterne tilkendegav, at det var »moralske værdier«, der havde vejet tungest i deres overvejelser om hvem, der skulle være USA's præsident i de kommende fire år. Det var altså hverken et ønske om at støtte krigen i **Irak**, frygten for terror, eller en eventuel misforstået begejstring over USA's skrantende økonomi, der havde bevæget et flertal af de amerikanske borgere til at genvælge George W. Bush. Det var først og fremmest en forestilling om, at han, i disse kaotiske tider, står som en stålsat repræsentant for gode »kristne« værdier.

Efter valget rettede præsident Bush i sin sejrstale en særlig tak til stabschefen i **Det hvide Hus, Karl Rove**. »Arkitekten«, kaldte præsidenten ham. Og med rette. Det var nemlig Karl Rove, der var hovedmanden bag en valgkampagne, der med kynisk foragt for virkeligheden blandede den amerikanske befolknings frygt for nye terrorangreb, økonomisk tilbageslag og fremtiden i al almindelighed med et billede af præsidenten som en from, gudfrygtig leder, der med urokkelig beslutsomhed stræber efter at frelse verden fra et omsiggribende moralsk forfald. I **11** delstater sørgede **Det republikanske Parti** oven i købet for at gøre dette moralske forfald helt konkret ved at knytte præsidentvalget til en folkeafstemning om et forbud mod homoseksuelle ægteskaber.

Men Karl Rove gjorde også det, han er allerbedst til: Tilsvinede modkandidaten på det groveste. Lige siden han selv stillede op til formandsposten for de republikanske studenterforeninger i **1970**, har han gjort perfide, løgnagtige angreb på modstanderne til sit varemærke i alle de valg, han har deltaget i. Uden undtagelse er modkandidaten blevet offer for ondsindede rygter om skjult homoseksualitet eller andre for former for »karakterbrist«. I **John Kerrys** tilfælde blev hans fortid som officer under **Vietnam-krigen** effektivt undermineret af vedholdende rygtekampagner om mangel på lederskab. Helt uden hold i virkeligheden, men det virkede.

Den republikanske valgmaskines skarpe fokus på »moralske værdier« var ikke nogen tilfældighed. Vælgerundersøgelser fra præsidentvalget i **år 2000** afslørede, at kun en lille del af præsident Bush' politiske base blandt de kristne fundamentalister havde afgivet deres stemme. Der var mellem **4** og **5 mio.** stemmer at hente, hvis man kunne få denne befolkningsgruppe ind i valglokalerne. Og det lykkedes. Mens George W. Bush i realiteten tabte valget i **år 2000** til **Al Gore** med næsten **1 mio.** stemmer på landsplan, så vandt han denne gang over senator John F. Kerry med hele **3,7 mio.** stemmer.

Men Karl Rove kan ikke tage hele »æren« for præsident Bushs valgsejr. Den må han dele med lederskabet i **Det demokratiske Parti**. Adskillige amerikanske politiske kommentatorer har været mål-

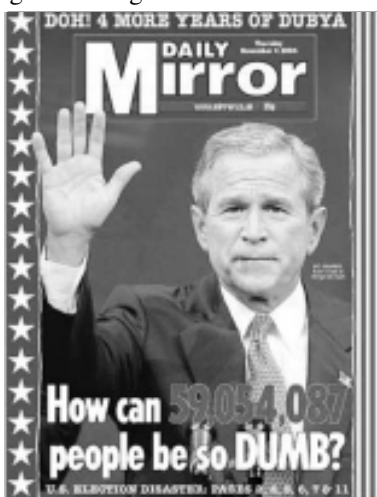
løse over demokraternes usvigelige evne til at misse hver eneste oplagte chance til at sætte dagsordenen under valgkampen. Først undlod man at udnytte John Kerrys klare sejr i primærvalgene til at bringe de demokratiske mærkesager på banen. Så lod man Kerrys valgkampagne gå fuldstændig i stå under og efter partikonventet i **Boston** i begyndelsen af **juli**. Her var det eneste lyspunkt den særdeles synlige og hørlige kampagne som **LaRouches Ungdomsbbevægelse, LYM**, bragte ud i Bostons gader og videre til hele nationen gennem massemedierne (se også *Agro-Nyt*, **aug. '04**). Men partiledelsen var faldet i en trancelignende tornerosesøvn, og man vågnede først op til dåd og begyndte at mobilisere de demokratiske græsrodder, da præsident Bush efter det republikanske partikonvent havde genvundet en sikker førerstilling i meningsmålingerne.

Den største fejl, som nærmest tangerede forræderi overfor Det demokratiske Parti, var dog **Terry McAuliffes** og det nationale lederskabs beslutning om at udelukke Lyndon LaRouche fra de tv-transmitterede debatter under primærvalgene. Og det var en fejl, som Karl Rove prompte forstod at udnytte. Fra allerførste færd havde LaRouche insisteret på, at hovedmålet for den demokratiske valgkampagne skulle være den økonomiske krise. For det første ville det emne bringe hele valgkampen ind i den virkelighed, hvor hovedparten af den amerikanske befolkning lever, og for det andet ville det være den eneste chance for at mobilisere det demokratiske partis kernevælgere.

I begyndelsen af **september** stod det langt om længe klart for alle i Det demokratiske Parti, at Kerry ville tabe valget, hvis kampagnen fortsatte i det gamle spor. Derfor indledte mange lokale partikontorer i de vigtigste delstater, f.eks. Ohio, et samarbejde med LaRouches Ungdomsbbevægelse, LYM. Hundreetusinder af LaRouches flyveblad om »Bush' mentale tilstand« og kampagneskriftet »*Det er den FYSISKE Økonomi, Tump*« (se *Agro-Nyt* **okt. '04**) blev omdelt af de demokratiske græsrodder, og flere af de unge blev inviteret af lokale politikere til at tale ved kampagnemøder for at peppe stemningen op. Samtidig fyrede John Kerry sin kampagnechef **Bob Shrum**, og den nye kampagneledelse tog diskret kontakt til LaRouche for daglige råd og vejledning. Endelig blev fhv. præsident Bill Clinton blev hentet ud af sygesengen for en sidste mobilisering. Men da var det faktisk for sent.

At LaRouche havde 100% ret blev bekræftet af en

vælgerundersøgelse, som en af senator Kerrys økonomiske rådgivere, **Stan Greenberg**, gennemførte i dagene efter valget, og som blev beskrevet i *The Financial Times* i **London** den **6. november**. Ifølge Greenbergs undersøgelse ville Kerry have vundet en komfortabel sejr, hvis demokraterne meget tidligere, og ikke kun i valgkampens sidste dage, havde bragt emner som sygesikring, beskæftigelse og pensioner på banen i stedet for udelukkende at fokusere på krigen i Irak. Almindelige mennesker i **Midtvesten** var mere interesseret i spørgsmål, der havde med deres eget liv at gøre end med nationale sikkerhedsspørgsmål. De fik bare ikke mulighed for at give udtryk for det

Daily Mirror, 4. nov.: Hvordan kan 59.054.087 mennesker være så dumme?

ved valget, udover altså Karl Roves »moraliske værdier«.

Og Karl Rove ville aldrig have haft fri bane til at køre den amerikanske befolkning rundt i manegen med sine »moraliske værdier«, hvis LaRouche havde fået lov til at spille en åben rolle under primærvalgene. Lige siden begyndelsen af **80'erne** har LaRouches base indenfor Det demokratiske Parti været de traditionelle **Roosevelt-demokrater**, som dengang blev **Reagan-demokrater** i protest imod den alt for »venstreorienterede« linie som **68'erne** og partiets »østkyst-etablisement« repræsenterede. En mobilisering af denne »konservative« fløj gennem en genoplivning af **Roosevelts** økonomiske politik, der har sine egne ægte indbyggede »moraliske værdier«, ville utvivlsomt have fastholdt mange af de stemmer fra middelklassen, de fattige og afroamerikanerne som deserterede til præsident Bush.

I **Ohio** burde spørgsmålet om sammenbruddet i den amerikanske økonomi ud fra ethvert fornuftmæssigt standpunkt have været det altoverskyggende valgte tema. Delstaten er gået fra at huse USA's største koncentration af industri-virksomheder per indbygger til at være et af landets største arbejdsløshedsområder med trøstesløse spøgelsesbyer og tomme fabriksanlæg så langt øjet rækker. Alligevel blev en stor del af befolkningen fanget i Karl Roves illusionsnummer med »moraliske værdier«. Ohios republikanske guvernør sendte spørgsmålet om et forbud mod homoseksuelle ægteskaber ud til folkeafstemning, selv om sådanne ægtepagter allerede havde været forbudt i delstaten i årevis. Og et sandt tæppebombardement af republikanske valg-reklamer afkrævede befolkningen et falsk valg mellem moralske og økonomiske værdier. Det fik, som beregnet, tusinder af delstatens kristne fundamentalister til at marchere til valgstederne. I mange tilfælde for første gang i deres liv.

Det er dog ikke helt sikkert, om præsident Bush i sidste ende kommer til at stå som vinder af valget i Ohio. Mere end **300.000** brevstemmer og såkaldte »midlertidige« stemmer venter stadig på at blive talt op, og med en stemmeforskel på **140.000** kan valget i Ohio fortsat tippe til fordel for senator Kerry. Hertil kommer hundreder af rapporter om chikane af demokratiske vælgere og manipulation med resultatet ude på valgstederne, i lighed med valgfiaskoen i **Florida** i år **2000**. Mange af de »midlertidige« stemmer kom fra vælgere, som først lod sig registre på selve valgdagen. De var blevet mobiliseret gennem de sidste ugers intensive valgkampagne fra blandt andre LaRouches Ungdomsbevægelse, fhv. præsident **Bill Clinton**, og rockstjernen **Bruce Springsteen**. Spørgsmålet er blot, om det Demokratiske Partis nationale lederskab tør stå fast ved vicepræsidentkandidat **John Edwards** løfter om en fuld optælling af alle afgivne stemmer.

Set udefra, kan det synes direkte absurd, at et flertal i den amerikanske befolkning henviser til »moraliske værdier«, når man genvælger en præsident, der på et falsk grundlag har ført landet i krig. En krig, der var baseret på en løgn om masseødelæggelsesvåben, og som truer med at blive lige så lang, blodig og uløselig som landets forrige nationale mareridt, krigen i **Vietnam**. Men USA er i dyb krise, og kriser skaber angst og frygt. Og mennesker i frygt kan manipuleres. Det har man før set i historien. Mens den amerikanske økonomi gik fra **20'ernes** aktieboble og kulturelle dekadence til **30'ernes** økonomiske opløsning og dybe depression, kastede den skræmte befolkning sig over allehånde »moraliske« spørgsmål. I **juli 1925** blev gymnasielæren

John T. Scopes dømt ved delstatsdomstolen i **Tennessee** for at undervise i **Darwins** udviklingslære. Det kastede hele landet ud i en irrational debat om »arternes oprindelse« kontra Paradisets Have, som delte befolkningen i to uforsonlige lejre. Det samme gjorde det landsomfattende spiritusforbud, der, trods sin moralske oprindelse, ikke skabte andet end et givtigt eksistensgrundlag for mafiaen.

Men 20'ernes og 30'ernes myldrende former for virkelighedsflugt, både de umoraliske og de religiøse, fik en brat ende, da børskrakket og depressionen fjernede eksistensgrundlaget for millioner af mennesker. Heldigvis fik en præsident Franklin D. Roosevelt i Det hvide Hus den amerikanske befolkning engageret i en målrettet genopbygning af den sønderknuste økonomi. Det stoppede vanviddet – i hvert fald for en tid.

Ifølge den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche vil der ikke gå lang tid, før den amerikanske befolkning atter kommer til at opleve en brat og dramatisk eksistentiel opvågning. I sin første kommentar til præsident Bush' genvalg sagde LaRouche bl.a.: »Målt med det nuværende finanssystems målestok, er det USA, som ledes af den genvalgte præsident George W. Bush, bankerot. Med hans fanatiske og stædige økonomiske politik er det faktisk håbløst bankerot og vil meget snart blive kastet ud i et tilsvarende dybt, verdensomspændende og kædereaktionslignende sammenbrud. Om ikke ret længe vil der selv blandt amerikanske »fundamentalister« opstå en udbredt og alvorlig tvivl om, hvorvidt det var Vorherre der talte, i de tilfælde hvor præsidenten mente at høre en stemme.«

»Præsident George W. Bush vil imidlertid meget snart få rigtigt smertefulde grunde til at ønske, at han aldrig var blevet valgt. USA's næste præsident kan være stensikker på et særdeles snarligt sammenbrud i den amerikanske økonomi, en stort set insolvent amerikansk regering og ikke ét eneste tegn på mildning i den stormflod af problemer, der vil ramme den amerikanske hovedstad fra alle hjørner af verden, og som han aldrig havde troet var mulig.«

Som han havde gjort det utallige gange under præsidentvalgkampen påpegede LaRouche, at uanset, hvem der end måtte sidde i Det hvide Hus, skal vedkommende være indstillet på at gennemføre samme økonomiske tiltag, som Franklin D. Roosevelt gjorde i 30'erne. Eller rettere, endnu mere omfattende, for den økonomiske krise, der er ved at ramme USA og den øvrige verden, vil blive langt værre end 30'ernes depression. LaRouches valgudtalelse vil blive bragt i den amerikanske avis *New Federalist* under overskriften: »Det er stadig den FYSISKE Økonomi, Tumpe« (se også *Agro-Nyt*, okt. '04), hvilket også er titlen på LaRouches kommentar til det amerikanske præsidentvalg, som transmitteres »live« over Internettet **tirsdag den 9. november** og efterfølgende kan ses og høres på www.larouchepac.com.

OM DET OPHØJEDE I POLITIK

Med en valgdeltagelse på godt **60%** markerede præsidentvalget **2004** afslutningen på flere årtiers konstant voksende vælgerapati i USA. Den amerikanske befolkning er mere politiseret og polariseret, end den har været siden **Vietnam-krigen** og de turbulente **60'ere**. Men de dybe kløfter mellem **Bush-tilhængere** og **Bush-modstandere** skaber bekymring både i USA og den øvrige verden. Den **4. november** gav **Lyndon LaRouche** et interview til en af USA's

landsdækkende radiostationer, og studieværten **Jeff Rense** bragte spørgsmålet om den dybt splittede befolkning op:

Rense: »Men vi har et problem her i landet. Tilsyneladende ser 50% af vælgerskaren ikke på problemerne på samme måde, som vi gør, eller som den anden halvdel af vælgerne ser dem. Nationen er rystet. Splittelsen i samfundsstrukturen er enorm. Al den snak om at »hele sårene« er åh så fin og slesk, men glem det! Alle de her mennesker står lige nu diametralt modsat hinanden.«

LaRouche: »Well, der er nogle chok under opbygning. Det hænder, at man må betragte en katastrofe som en velsignelse. Historisk set er det princippet bag det ophøjede i modsætning til tragedien: Sommetider må man tage det forfærdelige som en velsignelse. Ikke fordi man ønsker det, men fordi man ved, at det vil demonstrere overfor ens medmennesker, at det, vi hidtil har gjort, er forkert.«

»Lad os tage **1763** som et eksempel. **Parisertraktaten** var underskrevet, og **Storbritannien** havde etableret et imperium. Vi var tæt på at blive kvalt under det britiske overherredømme. I denne katastrofale situation blev vi mobiliseret under ledelse af Benjamin Franklin, som skabte vor republik. Denne republik er stadig, trods alt det der er gjort for at undergrave den, ledestjernen for mennesker overalt på jorden, som den også var det på **Roosevelts** tid. Den er langt svagere og langt fattigere i dag, men vi har den stadig. Så vi har ikke helt spildt vor tid.«

»Ud af kampen mod vor undertrykkelse, kampen for vor forfatning, vor uafhængighed, byggede vi noget positivt. Med **Lincoln** byggede vi noget positivt ud af noget, som var aldeles forfærdeligt. Med **Roosevelt** byggede vi noget positivt ud af noget ganske skrækeligt. Og historiens lektie er, at sommetider er dårlige nyheder gode nyheder – hvis det får dig til at reagere på de dårlige nyheder på den rigtige måde.«

NYT BRETTON WOODS ATTER PÅ DAGSORDENEN

Under et transatlantisk telefonmøde med medlemmer af den nye internationale ungdomsbewægelse, **LaRouche Youth Movement, LYM**, i både **Paris** og **Los Angeles** den **6. november**, understregede **Lyndon LaRouche**, at den internationale politiske og økonomiske situation ville have været fundamentalt anderledes, hvis senator **John Kerry** havde vundet valget. Selv om **USA** selvfølgelig stadig ville have stået med et katastrofalt stort underskud på de offentlige budgetter i nærheden af **600 mia. dollars** og et betalingsbalanceunderskud i samme størrelsesorden, så ville der med en udsigt til en **Kerry**-regering allerede være hektiske forhandlinger på tværs af **Atlantehavet** om fælles tiltag til at forhindre et fuldstændigt sammenbrud af den amerikanske dollar og dermed et kollaps af det internationale finans- og betalingssystem. **Europa** og **USA** ville i løbende konsultation med **Japan**, **Kina** og **Rusland** have forsøgt at finde fælles fodslag i håndteringen af den gigantiske finanskrisen, alle ved, er under opsejling.

Men nu er præsident **George W. Bush** blevet genvalgt,

og erfaringerne fra de første fire år nærmest udelukker Europa, Japan, Kina og Rusland fra at etablere det nødvendige tætte samarbejde med USA. Ingen af regeringerne i Europa og **Asien** har et hjemligt politisk mandat til at tilslutte sig det ideologiske korstog imod velfærdsstaten, som præsident **Bush** allerede har annonceret for de kommende fire år. Derfor kommer **Bush**-regeringen til at stå helt alene i håndteringen af den finanskrisen, som allerede er ved at samle styrke.

Lyndon LaRouche advarede om, at præsident **Bush**' planer om yderligere skattelettelser og en brutal privatisering af de sidste rester af det amerikanske velfærdssystem vil få det amerikanske samfundssystem til at eksplodere og kaste hele den øvrige verden ud i et civilisationsammenbrud. Men **LaRouche** advarede på det kraftigste imod at nære nogen illusion om, at Europa eller Asien kan klare krisen udenom USA. Det kan simpelthen ikke lade sig gøre, hverken politisk eller økonomisk.

Havde **John Kerry** vundet valget, og havde han lyttet til **Lyndon LaRouches** råd om at genoplive **Det demokratiske partis Franklin D. Roosevelt-tradition**, ville der have været politiske kredse i Europa, som stod klar til et tæt transatlantisk økonomisk samarbejde. Det kom klart frem i et interview som den tyske økonomiprofessor **Heiner Flassbeck** gav til *Prometheus*' samarbejdspartner *Executive Intelligence Review, EIR*, den **21. oktober**. **Flassbeck** var tidligere viceøkonomiminister i forbundskansler **Gerhard Schröders** første regering i **1998** og er i dag cheføkonom for **FN's** handels- og udviklingsorganisation, **UNCTAD**. Han har været elev af den tyske økonom **Wolfgang Stützel**, der i begyndelsen af **30'erne** arbejdede tæt sammen med **Wilhelm Lautenbach**, som forgæves forsøgte at få de tyske regeringer til at gennemføre en Roosevelt-lignende økonomisk politik, der kunne have forhindret **Hitlers** magtovertagelse.

Heiner Flassbeck lagde ikke skjul på, at han anser **Maastricht-traktaten** og stabilitetspagten for at være en gigantisk økonomisk katastrofe for hele Europa. Derfor foreslår han, at **Tyskland** bryder fri af Maastricht-traktatens monetaristiske spændetrøje ved at genoplive de tyske »stabilitetslove« fra **1967**. Det vil gøre det muligt at iværksætte de omfattende infrastrukturinvesteringer, som er den eneste chance for at sparke liv i de halvdøde tyske og europæiske økonomier. **Flassbeck** så også helst, at Europa vendte tilbage til **70'ernes EMS-valutasystem**, eller endnu bedre, at hele verden gik tilbage til et fastkurs-valutasystem i lighed med **Bretton Woods-system** fra **1944**. Han afviste blankt forslag fra **Robert Mundell** og synarkistiske bankkredse om en global »verdensvaluta«.

Forbundskansler **Gerhard Schröder** og de øvrige europæiske regeringsledere gør nok klokt i at læse *EIR's* interview med **Heiner Flassbeck**, for ifølge **Lyndon LaRouche** vil en af de første effekter af præsident **Bush**' genvalg være en dollarkrise, som kan ende med at sætte hele **EU** under så meget pres, at både stabilitetspagt og union revner som en ballon. Og dollarkrisen er allerede i fuld gang.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Eget tryk